

Abstract

Přístupová rokování do EU po roce 2004 přinesly významné změny do Evropského zvykového práva v oblasti rozšiřování a zvýšili míru spoléhání Komise na kondicionalitu při uplatňování svého vlivu na současné i potenciální členské státy. Následný vývoj evropských norem v předvstupové fázi byl přenesen i na stávající členské státy a vedl k sformování *normativní velmoci*. Tento výzkum, opírající se o aktuální empirickou evidenci, revidoval koncept normativní velmoci popsany v literatuře. Výzkum se zabýval otázkou, proč stále významnější role kondicionality v aplikování principu nezávislosti soudnictví přispěla k metamorfóze EU na normativní velmoc. Argumentace tohoto výzkumu vychází ze studia případů Bulharska, Chorvatska a Rumunska. Kromě geografické příbuznosti spojuje tyto tři případy přebujelá korupce přítomná zejména v politických a soudních institucích, co je jedna z hlavních překážek jejich přístupu do EU nebo dosažení plného členství. Analýza vlivu Komise v oblasti soudní reformy během přístupové fáze a po získání členství je doplněna podrobnými studii Mechanismu spolupráce a ověřování (CVM) a hodnotících zpráv od roku 2004 až po současnost. Hlavním zjištěním výzkumu je, že monitoring Komise po přistoupení Bulharska a Rumunska, a přístupová jednání s Chorvatskem vedly k redefinici evropských norem a posílily autoritu Komise v normativní oblasti. Nadto CVM předpokládá možnost zavedení povinné přechodné fáze pro budoucí přistupující státy, která by trvala do uznání plné kompatibility s evropskými normami. Rozšíření normativní platformy EU zvětšilo možnosti zásahu Komise do záležitostí řízení státu. Příklad přenesení principu nezávislosti soudní moci z přístupových rokování z Chorvatskem na Bulharsko a Rumunsko demonstroval zájem Komise na rozšiřování a spravování EU prostřednictvím systematického používání norem.